

DE SOBTE LA TARDOR

DE SOBTE LA TARDOR

QUIM CURBET

ales terres de Girona tot sovint octubre sembla que no acabi mai d'arribar. La tardor -emplomallada i juganera- quan pot, o quan vol, s'entreté passejant-se pels estanys de Sils i per les deveses del Ter, pentinant els joncs als aiguamolls i escalfant entremeliadament les roques punxe?gudes del Cap de Creus.

La tardor fa voleiar les primeres fulles seques entre les bardisses dels marges, mentre els magraners orgullosos remenen els seus fruits davant els ulls ambrats dels ocells, i es perd en infinites passejades pels vells camins empedrats d'Empúries o del Capsacosta.

La tardor té aquests capricis de fe?mella madura, però de sobte, un

dia el cel es lleva entintat d'un blau fosc, fosforescent i el calendari del pagès que tenim penjat a la cuina comença a balancejar-se lleument. Els dies van passant embravits i displicents, i de cop tornem a l'hora vella. La tramuntana ens empeny irremissiblement cap als darrers mesos de l'any, la gent desempolsa les gavardines i els cobrellits més gruixudets, i comença a pensar en un futur que fins aleshores tenia guardat en un calaix per un "si de cas". Un futur que omplirà de fullaraca els jardins i de núvols els horitzons, i de llargues tardes que s'esvaniran lentament vo?ra el televisor. La tardor s'anirà estenent dolçament sobre tot el nostre pe?tit univers, i, dolçament estesa, en un definitiu capvespre, planarà com una consciència evanescent damunt els nínxols calcinats del dia dels difunts.

Potser ni Michael Furey, en el seu repòs etern en la llunyana Irlanda, podria somiar en un ocàs tan dolç com aquest.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2014/10/23/sobte-tardor/693518.html?utm_source=rss